

Aangepast 15 september 2011

CRM in het (buiten)land

Koorreis de Lux

We gingen op reis naar Luxemburg en namen mee ...

Noten op onze zang

door Peter Willemse 9-11 september 2011

Er was naar uitgekeken. De koorreis van ons Christelijk Residentie Mannenkoor, afgekort: het CRM. Het enthousiasme werd steeds groter. Luxemburg lonkte!

Op woensdagavond 31 augustus zat oom Dago- bert al vroeg in de repetitieruimte om zijn mun- tjes uit te delen. Wel voor één keer hoor, want u weet natuurlijk wel dat de rijke oom liever op zijn geld bleef zitten, nietwaar? Nee John, het is maar een woordspeling. Maar je had wel een zak vol gele munten. Volgens afspraak konden we die gebruiken bij de diverse diners. Alzo ge- schiedde!

De eerste dag: vrijdag

Met vier bussen van Pasteur en een gemengde gepasteuri- seerde inhoud vertrokken we op vrijdagmorgen 9 septem- ber vroeg vanaf de Bergkerk richting Ardennen. De sfeer was gelijk al goed.

We konden koffie en frisdrank via de chauffeur kopen dat wil zeg- gen de verzorging werd gedaan door de assis- tent busleider Jan Koe- ne. De andere koffie

kwam eerst: Breda in het Mastbos. De taartjes stonden al op de tafels, die wa- ren niet alleen vers, maar ook nog eens divers. Een ieder kroop achter zijn ge- bakje 'voor elk wat wils' en de eerste aanloop van de dag kon toen al niet meer stuk. Frans Gallast, onze busleider, straalde. Hij had een bus met goedlusterende mensen. Vele van hen hadden nooit eerder een CRM-koorreis meege- maakt.

Pippi-weg

Na een stief kwartiertje vertrokken we naar Mon- schau, het meest bekende plaatsje diep in het Duitse dal. Sommigen hadden dit wel eens aangedaan op doorreis naar elders. Het eerste dat moest gebeuren was naar het toilet gaan. Dat was aan de Pippi-weg, hoe verzin je zo- iets! Valt wel mee hoor, het was een verzonnen weggetje

naast een restaurant. Vlug een biertje of iets anders en toen weer snel in de bus om vervolgens door te reizen naar Cler- vaux. De vier bussen kwamen op tijd in dat stadje aan. Onze mensen werden ondergebracht in twee delen, nou ja natuur- lijk niet letterlijk, maar in twee groepen: de ene groep ging oversteken naar *Hotel du Commerce* en de andere

naar *Hotel International*. De mannen met de smokingzak over de arm (een koddig gezicht) en de dames voorzichtig er achteraan. Ja, voorzichtigheid geboden! Het was een

smalle bedoening op een (soms) drukke weg. De kamers waren heel goed ingericht. Alles prima verzorgd.

Gezellige avond

Het eten kwam om half acht op tafel, nadat iedereen zijn of haar plaats had ingenomen. Na het eten zouden we een gezellige avond met elkaar hebben, daar kwam niet veel van terecht.

Maar gezellig dat het was! Ja dat kan ook. Je gaat gewoon gezellig bij elkaar zitten, bestelt een drankje, met een *oom-dagobert-munt*, zie hiervoor, en hebt een leuke avond. Sommigen waren inmiddels een beetje moe geworden van zo'n hele dag in de bus en na vele indrukken opgedaan te hebben legden die eerst maar even na het eten hun hoofd ter ruste. Buiten was het ook

rustig. Boven op de berg mooie verlichte gebouwen en de *Dekanatskirche des Heiligen Kosmas und Damian*. Daar gaan we zondagmorgen naar toe en zullen zingen un-

ter der Leitung von dem *Herr musikdirektor* Aldert Fuldner, mit Begleitung vom Organist Aarnoud de Groen. Zo, dat Duits is eruit!

Maar zover was het nog niet. Onze reisorganisatoren Chiel en John liepen tevreden rond en zagen dat het goed was.

We gingen slapen en deden het licht van deze eerste dag uit. Welterusten!

De tweede dag: zaterdag

De volgende morgen stonden we al om half acht in de rij met ons eitje, onze drankjes, onze harde broodjes, onze botertjes, sjemmetjes en plakjes worst op een niet al te groot bord. Het ontbijt op zaterdag 10 september mocht er wezen!

We lieten om negen uur Clervaux achter ons om een lange bustocht te gaan maken naar de stad

Luxemburg. Een prachtig lint van de vier touringcars kronkelde met een vaartje van zo'n zestig kilometer door het glooiende landschap: roodgrijze bussen door groengele landerijen met veel haarspeldbochten onder loodgrijze wolken. Het weer was verder goed en de sfeer nog beter dan gisteren. Iedereen was nu wel aan elkaar gewend en de gulle lach ging door de bussen. Al rijdende gingen we naar de 27 gradengrens. En met de volle zon in het gezicht leek het weer echt zomer na dagen van bewolking en regen. De chauffeurs zijn nog steeds vol goede moed!

Leuke lui trouwens!

Luxemburg-stad

Luxemburg, een stad vol toeristen die overal in de straten in grote groepen erg opvallen.

Werkelijk overal zie je groepen mensen uit heel Europa oversteken van het ene drukke punt naar de andere. Ook op deze broeierige middag. De bussen stonden een tweehonderd meter van de plaats af waar we gaan optreden: de *Dreifaltigkeitskirche*. Om 15.00 uur kunnen we hier onze noten op onze zang kwijt. Een protestantse kerk, sinds 1817. De meeste indruk in deze mooie kerk maakte de loge voor de Groot Hertog die hier in die jaren heeft plaatsgenomen.

Met de kledinghoes en de map in onze handen kwamen we klam van de transpiratie in de kerk aan.

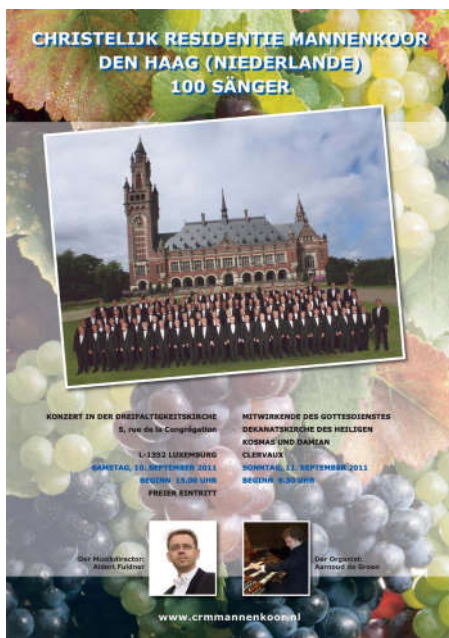
We moesten ons via een kronkeltrap van wel dertig treden naar boven werken om er netjes uitzijnde weer vanaf te dalen. Enkelen onder ons dachten,

weg met dat gekronkel op die trap, we kleden ons gewoon om achter de Groothertogelijke loge en brengen onze gewone kloffies straks wel naar boven. Aldus geschiedde.

Met Aarnoud achter het orgel en met Aldert op de smalle bok brachten we een prachtig programma uit ons mooie en welluidende repertoire.

Onze aanhangers of noem ze vandaag maar *fans* lieten dat ook graag merken. Aldert had het al gauw door dat ze graag mee wilden zingen en keek om naar een dame die enthousiast het *Dank sei Dir, Herr* begon mee te zingen. Wat er toen gebeurde was nooit

eerder vertoond: de hele kerkzaal nam het tussenstuk van dat lied voor zijn rekening, nooit ingestudeerd, maar vele, vele malen gehoord. En de mannen... die hielden even in. Het leek een momentje op de Proms-concerten uit Londen. Spontane zang en nog goed ook. Dames, jullie mogen vast nog wel eens een keer, bij gelegenheid.

We zagen steeds mensen binnenkomen en op het laatst leverde dit inloopgebeuren een volle kerk op. Mooi toch? Wat zo fijn is is dat onze dirigent en organist prima op elkaar zijn ingesteld en dat merk je direct. Ook een pre is dat Aldert niet alleen met zijn armen zwaait, nee, maar hij doet bijna alles met zijn mimiek. Wij volgen lijdzaam! Heerlijk. Ik ga hier niet alle nummers noemen, maar één nummer, het *Adoramus te* blijft voor mij toch altijd een topper. Ik was net nog vergeten te melden dat we ook nog een rondleiding gehad hebben in de stad Luxemburg. Eerst per bus en toen daarna al wandelende met een prima gids.

Deze had een bijzondere, zware stem en een mooie uitleg over van alles. Wilt u hierover meer lezen, kijk dan maar eens op Wikipedia. Anders wordt mijn verhaal te lang.

Terug naar Clervaux

Na afloop van deze hete middag in Luxemburg wilden we graag weer naar ons hotel in Clervaux. Een uur rijden. We waren moe en voldaan van al het goede wat we gehoord en gezien hebben in dit Groothertogdom. Het diner kwam hierna en daar was niks mis mee.

Zachte zalm op de tong en heerlijke varkenshaasjes met de daarbij behorende entourage, nou ja, deze gezellige maaltijd kon niet meer stuk. Om kwart over negen staken onze mensen over naar het andere Hotel International met de CRM'ers van bussen 1 en 2.

Het was niet warm, maar heet. Het bier was niet aan te slepen. De dames van de bestuursleden hadden op de tekst van *het is uit het leven gegrepen* een actuele tekst ingestudeerd.

Sommige dames droegen daarbij ook nog eens een warme sjaal. Ik stikte zowat toen ik dat zag!

Later stikten we ook bijna van het lachen bij de sketch van Dick Cozijnsen. Het leven van de dood tot aan de geboorte. Geen afgang maar een teruggang. Geweldig Dick! Ja, en daar was dan Rob Teunissen met zijn CRM, met aan de vleugel, die soms bijna vleugellam was, Aldert. Een wens van Rob om nog eens het mannenkoor te mogen dirigeren ging in vervulling. Het *Jagerskoor* en *Lippen schweigen* kwamen goed over bij het publiek. En Rob?

Hij ploegde voort, nam het goede tempo en maakte een prima indruk. Compliment! Het werd echter steeds heter en heter en omstreeks elf uur waren onze mensen op

Het is uit het CRM-leven gegrepen

Wij zijn hier bij elkaar,
door 't CRM verbonden,
dat is een feestje waard,
dus open wijd uw monden.
Zing met ons mee dit lied,
we gaan een feestje bouwen,
zing mee uit volle borst,
het zal u niet berouwen.

Refrein:

Ja..., dat is uit het leven gegrepen,
het leven van het CRM.
Ze hebben 'm wel eens geknepen,
maar zijn toch nog steeds goed bij stem.

Zo met elkaar op stap
was al weer lang geleden,
wel heeft het CRM
veelvuldig opgetreden.
Bij kerkdienst of concert
of zomaar in een hoffie,
meestal in vol ornaat,
soms in het daagse kloffie.

Maar nu er weer opuit,
we gingen over grenzen,
en nu klinkt ons geluid
voor Luxemburgse mensen.
Dus luister, CRM
laat men zich niet vervelen,
maar laat toch jullie stem,
echt aller oren strelen.

Ja, zingen kunnen ze,
dat kluppie grijze heren,
maar iemand moet het hen,
toch elke keer weer leren.
Aldert de dirigent
heeft veel met hen te stellen,
hij past, die beste vent,
steeds heel goed op hun tellen.

Maar wat zou nou het koor zijn
zonder orgelklanken,
daar gaan we die krullenbol
vandaag eens voor bedanken.
Die Aarnoud is een man,
een man die weet van wanten,
door hem heeft CRM
alleen tevreden klanten.

Wij vrouwen van 't bestuur
zien wel eens wat gebeuren,
we klappen niet uit de school,
gaan zeker ook niet zeuren.
Nee echt dat doen we niet,
't valt ook niet uit te leggen,
maar een baantje in 't bestuur
daar is wat voor te zeggen.

Dus mannen meldt u aan,
wat kan je nou gebeuren.
En ook uw partner zal
er zeker niet om treuren.
Een koor zonder bestuur,
dat kan niet functioneren.
't Kost maar een enkel uur,
dat zal de tijd u leren.

't Is wel weer mooi geweest,
we gaan er een eind aan breien,
en heffen straks het glas,
dat kan 't vandaag wel lijken.
Dus open nog een keer
vol vreugde wijd uw monden.
Zing met ons mee 't refrein
door 't CRM verbonden.

zoek naar hun warme bedjes:
oogjes dicht en snaveltjes
toe, slaap lekker. Aldert,
Aarnoud en uzelf beste
vrienden en vriendinnen, het
was grandioos!

De derde dag: zondag

Het is zondag 11 september.
Een beruchte dag als we aan
Amerika denken. Vandaag
gaan we naar de pastoor. De
Mis begint om half tien in de
*Dekanatskirche des heiligen Kos-
mas und Damian* in Clervaux.
Het was even klimmen maar
dan had je ook wat!

Een prachtige kerk, een pri-
ma akoestiek en een heel
goed orgel. Hier kon Aar-
noud zich best wel op uitle-
ven en dat heeft hij dan ook
uitstekend gedaan.

De pastoor was kort van stof
en wij zongen de stukken zo-
als ze perfect passen in een
RK kerk. Persoonlijk vind ik
het Gloria (ook zonder so-
praan) heel erg mooi.
Gounod... bedankt! De kerk
zat vol en meneer pastoor wil
ons graag weer terughebben.
Wie weet, nietwaar?

Na de sprankelende *Toc-
cata van Boelmann* door Aar-
noud gespeeld, daalden
wij in de stromende regen
af naar het hotel waar we
ons vlug gingen omkleden.
We stopten de natte smoking in de kledingzakken en
gingen er gauw vandoor.

Naar Trier

We moesten nog een paar uur rijden naar Trier waar
de rondvaartboot op ons lag te wachten. Regen, on-
weer, bliksem en wind waren onze metgezellen tij-
dens de reis naar Trier. Er viel zoveel regen dat ik
soms dacht dat de glazenwasser bezig was op de
voorrui van de bus. Maar geen gezeur..., we reden in
een prima bus van Pasteur!

Eindelijk was daar de boot.
Eerlijk gezegd en gezwezen,
misschien kwam dat door de
regen, maar het was anders dan
ik gedacht had. Een kleine tocht
naar links over de Moezel en
een kleine tocht naar rechts
over diezelfde Moezel. Dat was
het! Nog even vreselijk gela-
chen om Arie Wilschut als leu-
ke Paus: vanuit een soort trech-
ter op de boot verscheen ineens
Arie met zijn brede glimlach
terwijl hij ons toesprak: *bedankt*

voor die ..., juist u kent dat wel! Zo, dat hadden we
ook weer gehad. Even dacht ik terug aan Drs.P met
zijn liedje: *Heen en weer, heen en weer*. Trier, tot de vol-
gende keer!

Nu naar huis, dat wil
zeggen naar Hooger-
heide voor het af-
scheidsdiner. Weer een
paar uur rijden, sturen,
zou de chauffeur zeg-
gen. Piet Krijtenburg
zat met de krant uitge-
breid in de hand en versperde zo het hele gangpad.

Julie begrijpen het al, welke krant dat nou zou we-
zen. Er waren hilarische ogenblikken in de bus en dat
was ongetwijfeld ook in de andere bussen. Alleen al
voor de leukigheid en tijdverdrijving heb je dat nodig.
Precies op tijd arriveerden we bij het afscheidsdiner
in Hoogerheide. De vier bussen kronkelden zich
weer door de smalle wegen van het Brabantse land.
Een volle zaal met 200 mensen konden ook hier
weer lekker eten.

Wordt vervolgd